

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ "ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ,"

"Όταν πρόκειται νὰ ξαναδιαβάσω τὰ βιβλία μου, αἰσθάνομαι, πάντα, μεγάλη ἀνησυχία· τᾶγραφα μὲ τόση εὐχαρίστησι καὶ τ' ἀγάπησα τόσο, ὅταν τὰ γένησα, ὥστε φοβᾶμαι μήπως, μὲ τὸν καιρὸ, ἔχασα τὴν πατρικὴ συγκατάβασι ἢ τὴν ἰλυζιόνα τοῦ πατέρα κι' ἀνακαλύψω, ἀνάμεσα των, κανένα ἔκτρομα· προτιμῶ νὰ μὴν εἶμαι βέβαιος τι ἀξιίζουν καὶ νὰ ζητῶ τὴν γνώμην ἐκείνων ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μου, πού μὲ βεβαιώνουν πῶς τὰ βρίσκουν τοῦ γούστου τους...

Ὡς τόσο, φέτος, ἀναγκάσθηκα, γιὰ τὴν νέα ἔκδοσι τῶν ἔργων μου, νὰ ξαναβυθισθῶ, θέλοντας καὶ μὴ, στὰ πρῶτα μυθιστορήματά μου. Γιὰ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἤμουν πολὺ αὐστηρός,—δὲν θὰ πῶ γιὰ ποιὰ,—καὶ τὰ ξανάγραφα σχεδὸν ὀλόκληρα, ἀπ' τὴν ἀρχή. Ὅμως, ὅταν ἔφθασα στὴν «Παρθένο τῶν Λουλουδιῶν», ἀπεφάσισα νὰ μὴν ἀλλάξω τίποτα, πρῶτα, γιατί, πράγματι, αὐτὸ εἶναι τὸ νεανικὸ μου ἔργο. Ἄλλωστε, καμμιά ἀρετὴ τῆς ὄριμου ἡλικίας δὲν ἰσοφαρίζει τὴν ἀδεξιότητα, πού ἔχουν ὑπὲρ αὐτῶν τὸ γεγονὸς ὅτι διεπράχθησαν κοντὰ στὰ εἴκοσί μας χρόνια. Ἐπειτα, γιατί εἶνε ἓνα ἐρωτικὸ βιβλίον, πού γράφηκε μέσα σ' ἓνα εἶδος ἐκστάσεως, πού, ἀλλοίμονο! ὁ τόνος κ' ἡ ὁρμὴ της δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ξαναβρεθοῦν, ἀργότερα. Τὸ δίνω, λοιπόν, ἀκριβῶς ὅπως δημοσιεύθηκε στὰ 1897, ζητῶντας συγγνώμην ἀπὸ κείνους, πού, πολὺ δίκαια, ἀρέσουν τὰ ἔργα, πού ἔχουν πειρὸ συμπληρωμένη καὶ πειρὸ καθαρὴ φόρμα· ὅμως, ἀκόμα πειρὸ ψηλὰ κι' ἀπὸ τὴν πειρὸ συμπληρωμένη καὶ πειρὸ καθαρὴ φόρμα, σηκώνεται καμμιά φορὰ κάποια φλόγα, πού τραβᾷ καλύτερα ἀπὸ τὸ ἄψογο δούλεμα, ὄχι βέβαια, ἐπειδὴ εἶνε ὠραιότερη, μὰ μόνο γιατί καίει...

P. M.